

РЕШЕНИЕ

№ 5980

гр. София, 13.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **11408** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Н. Г., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. М. Г., срещу решение № 000030-8898/20.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което е отказано възстановяването на сумата от 42 500 лева, представляваща държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР на Закона за държавния бюджет на РБ за 2024 г. (ЗДБ за 2024 г.).

С жалбата се твърди, че поисканата за възстановяване сума е недължимо платена, поради предсрочното прекратяване на лиценза на дружеството по негово искане. Според жалбоподателя, дължимостта на таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ била обусловена от наличието на валиден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, като същата трябвало да се преизчисли пропорционално на времето, в което дружеството е организирано хазартни игри в посочената в лиценза игрална зала, респективно периода, през който НАП осъществявал надзорните си правомощия по ЗХ. Разпоредбата на чл.30, ал.2 от ЗХ, на която административният орган се позовавал била неотнормирана, поради разликата в същността и естеството на таксите по чл.30, ал.6 от ЗХ и таксите, събирани съгласно Тарифата по чл.30, ал.1 от ЗХ. С тези съображения се иска отмяна на оспорения административен акт поради неговата незаконосъобразност и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендира се и присъждане на направените по делото разходи по представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП в открито съдебно заседание чрез процесуалния

си представител юрк. Д. В. оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява, че с решение № 000030-5897/20.07.2023 г. на изпълнителния директор на НАП на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], област С. З., [улица], със срок на действие до 04.08.2028 г.

С §22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. (обн. ДВ, бр.106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) се въвежда задължение за организаторите на хазартни игри с игрални автомати с издадени преди 01.01.2024 г. лицензи да заплатят държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ по посочена в посочената разпоредба формула.

Не се спори между страните, че „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД е декларирало и внесло такса по чл.30, ал.6 от ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати в размер на 68 750 лева, изчислена съобразно по формулата по §22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г., а именно: за 55 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 04.08.2028 г. - датата на изтичане на срока на лиценза.

По искане на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД лицензът му е предсрочно прекратен с решение № 000030-7579/09.09.2025 г. на изпълнителния директор на НАП.

Със заявление с вх. № 55-30-16942/06.10.2025 г. дружеството-жалбоподател е поискало възстановяване или прихващане на част от приведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ за поддържане на лиценза след неговото предсрочно прекратяване, като е поискана сумата от 42 500 лева за 34 месеца по 1250 лева.

С оспореното решение № 000030-8898/20.10.2025 г. на изпълнителния директор на НАП е отказано възстановяване на сумата с мотиви, че предсрочното прекратяване на лиценза не е сред основанията, предвидени в ЗХ за възстановяване на таксата, платена за целия период на действие на лиценза. Административният орган се е позовал на разпоредбата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г., съгласно която организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г. дължат таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ, изчислена по съответната формула, която такса е платена от „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД, тъй като дружеството е получило лиценз преди 01.01.2024 г. Според административния орган, обстоятелството, че лицензът е предсрочно прекратен не е основание за отпадане на задължението, доколкото липсва нарочна разпоредба в ЗХ, която да урежда възстановяването на таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ. В подкрепа на този си извод органът е изложил съображения, че законът е предвидил тези такси да се декларират и съответно заплатят еднократно в срок до 28.02.2024 г., като при декларирането задължените лица следва сами да определят размера на дължимите от тях суми по формулата на ал.3 на § 22 от Закона за държавния бюджет за 2024 г. и при условията и по реда на чл.92 от ЗХ. На следващо място органът е счел, че в случая е приложима разпоредбата на чл.30, ал.2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. По арг. от чл.16, чл.17, ал.1, т.1 и т.16 от ЗХ държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, като последният издава, отказва, прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри, като осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Именно изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнася по въпроси, касаещи лицензите за организиране на хазартни игри, в частност възстановяването на недължимо платена сума за държавна такса, ведно с лихвата.

При издаването на акта са спазени изискванията за форма по чл.59 от АПК, като в него се съдържат всички изискуеми реквизити, в това число и фактическите и правни основания, обосновавали издаването му.

При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК. Административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите. В хода на производството не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, като същият е уведомен за издаването на обжалваното решение.

Оспореното решение обаче е постановено в противоречие с материалния закон.

Съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ, за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Съгласно §22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г., организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г., дължат таксата по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта, изчислена по посочена в разпоредбата формула.

В случая е налице хипотезата с 5-годишен лиценз за населено място до 500 000 жители, поради което оспорващото дружество на 28.02.2024 г. е внесло таксата за поддържане на лиценза в размер на 68 750 лева, изчислена пропорционално по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. за 55 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 04.08.2028 г. - датата на изтичане на срока на лиценза.

Тъй като лицензът на дружеството е предсрочно прекратен с влязло в сила на 24.09.2025 г. решение, не следва да се дължи заплащане на такса за периода на прекратената лицензионна дейност на дружеството след посочената дата (24.09.2025 г.) до 04.08.2028 г. В ЗХ е предвидена изрична възможност за предсрочно прекратяване на лиценза по искане на организатора на хазартни игри, от което следва извода, че за „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД не съществува задължение да поддържа дейността си след прекратяване на лиценза. И тъй като държавната такса се дължи срещу осъществяване на действие, издаване на документ или престиране на услуга от административен орган, то неправилен се явява изводът на административния орган, че платената такса в размер на 42 500 лева за периода след прекратяването на лиценза не се явява недължимо платена и съответно не подлежи на възстановяване. След като не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, заплатената таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ за оставащите 34 месеца до края на срока на издадения лиценз се явява недължимо платена и като такава следва да бъде възстановена.

Противно на становището на административния орган, съдът намира, че не е налице хипотезата на чл.30, ал.2 от ЗХ, съгласно която не подлежат на възстановяване платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, какъвто настоящият случай не е. Таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ е за поддържане на лиценз.

По изложените съображения обжалваният административен акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Същите са своевременно поискани като са представени доказателства за реалното им заплащане. Претендираните разноски са в общ размер на 2095,56 евро, от които 25,56 евро за заплатена държавна такса и 2070 евро за адвокатско възнаграждение. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съдът в съответствие с приетото с решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело № С-438/22 и след като съобрази фактическата и правна сложност на делото и осъществения обем на адвокатска защита, намира за основателно, поради което определя същото в размер на 1200 евро.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-8898/20.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок от влизане на настоящото решение в сила при спазване на дадените с мотивите му задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 1225,56 евро, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: